Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
JULIANE KOKOTT
föredraget den 23 april 2015 [1]

Mål C-21/14 P

Europeiska kommissionen
mot

Rusal Armenal

”Överklagande — Dumpning — Import av viss aluminiumfolie med ursprung i Armenien, Brasilien och Kina — Artikel 2.7 i förordning (EG) nr 384/96 — Förenlighet med antidumpningsavtalet — Artikel 277 FEUF”

I – **Inledning**

1. I förevarande mål om överklagande har Europeiska kommissionen yrkat att domstolen ska upphäva den dom som tribunalen meddelade den 5 november 2013, [2] genom vilken denna ogiltigförklarade en antidumpningsförordning (nedan kallad den omtvistade förordningen), [3] i den mån den berörde det armeniska företaget Rusal Armenal ZAO.

2. Kommissionen har i huvudsak ifrågasatt tribunalens bedömning, enligt vilken en bestämmelse i grundförordningen, [4] på vilken den omtvistade förordningen grundas, sedan Republiken Armenien anslutit sig till WTO år 2003, inte längre är förenlig med regelsystemet i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (nedan kallat GATT) [5]. Detta medför i slutänden att den omtvistade förordningen är ogiltig. [6]

3. Förevarande mål ger domstolen möjlighet att utreda frågan huruvida och i så fall på vilka villkor bestämmelser i GATT:s regelsystem ska beaktas vid tillämpningen av unionsrättsliga bestämmelser.

1 — Originalspråk: tyska.

2 — Dom Rusal Armenal/rådet (T-512/09, EU:T:2013:571, nedan kallad den överklagade domen).

3 — I detta avseende var det konkret fråga om rådets förordning (EG) nr 925/2009 av den 24 september 2009 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av viss aluminiumfolie med ursprung i Armenien, Brasilien och Folkrepubliken Kina (EUT L 262, s. 1).

4 — I detta avseende var det konkret fråga om rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1) i ändrad lydelse (numera ersatt av rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen [EUT L 343, s. 51, rättelse i EUT L 7, 2010, s. 22]).

5 — Allmänna tull- och handelsavtalet (EGT L 336, 1994, s. 11; svensk specialutgåva, område 1, volym 38, s. 13).

6 — Se punkt 59 i den överklagade domen.

II – **Tillämpliga bestämmelser**

A – *GATT:s regelsystem*

4. GATT:s regelsystem innehåller detaljerade uppgifter om begreppet dumpning och fastställandet av varors normalvärde.

5. Dumpning föreligger när varor från ett land införs på ett annat lands marknad till lägre pris än varornas normalvärde.

6. Vid fastställandet av varornas normalvärde ska åtskillnad göras beroende på om en fri prisbildning är möjlig på det aktuella exportlandets hemmamarknad eller inte. I princip är priset på hemmamarknaden avgörande för varornas värde. Om samtliga inhemska priser i exportlandet fastställs av staten eller det föreligger ett inhemskt monopol, kan det vara nödvändigt att fastställa de exporterade varornas normala värde med hjälp av andra faktorer.

7. I artikel VI.1 i GATT 1994 föreskrivs följande:

”De avtalsslutande parterna erkänner att dumpning, varigenom ett lands varor införes på marknaden i ett annat land till lägre pris än varornas normala värde, bör fördömas … Vid tillämpningen av denna artikel skall en vara anses införd på marknaden i ett importland till lägre pris än dess normala värde, om priset på den vara som exporteras från ett land till ett annat

a) är lägre än det jämförbara pris, som en vara av samma slag betingar i den normala handeln då den är avsedd för konsumtion i exportlandet, …”

8. I den andra kompletterande bestämmelsen till artikel VI.1 i bilaga 1 till GATT 1994 klargörs följande:

”Det erkännes att särskilda svårigheter kan föreligga att göra jämförelser av priser … i fråga om importvaror från ett land, som har fullständigt eller i det närmaste fullständigt monopoliserad utrikeshandel och i vilket alla hemmamarknadspriser fastställes av staten. I sådana fall kan importerande avtalsslutande parter finna det nödvändigt att taga hänsyn till möjligheten att en exakt jämförelser med hemmamarknadspriser i ett sådant land icke alltid lämpligen kan äga rum.”

9. I artikel 1 i överenskommelsen om genomförande av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (nedan kallat antidumpningsavtalet)[7] anges följande:

”Införande av antidumpingtull är en åtgärd som får vidtas endast under de omständigheter som anges i artikel VI i GATT och som en följd av undersökningar vilka påbörjats … och genomförts i enlighet med bestämmelserna i denna kod. Följande bestämmelser gäller för tillämpningen av artikel VI i GATT i den mån åtgärd vidtas enligt antidumpinglag eller antidumpingföreskrifter.”

10. Artikel 2 i nämnda avtal innehåller närmare bestämmelser för att fastställa dumpning och det normala värdet, utan att härvid uttryckligen göra skillnad mellan länder med och länder utan marknadsekonomi. I artikel 2.7 framhålls emellertid följande:

”Denna artikel inskränker inte giltigheten av andra tilläggsbestämmelsen till moment 1 i artikel VI i bilaga 1 till GATT.”

7 — EGT L 336, s. 103.

B – *Unionsrätt*

11. Till skydd mot dumpad export från länder som inte tillhör Europeiska unionen har unionslagstiftaren antagit flera rättsakter.

1. Grundförordningen

12. I skälen 3 och 4 beskrivs kortfattat målen med grundförordningen så, att det mot bakgrund av nya avtal om tillämpningen av artikel VI i GATT är ”lämpligt att gemenskapsreglerna ändras”, varvid det är av ”betydelse att gemenskapen tar hänsyn till hur de tolkas av gemenskapens viktigaste handelsparter”.

13. I skäl 5 i grundförordningen fastställs följande:

”Det nya avtalet om dumpning … innehåller nya och detaljerade regler som särskilt avser beräkningen av dumpningens omfattning … Med hänsyn till ändringarnas omfattning och för att säkerställa en korrekt och öppen tillämpning av de nya reglerna bör innehållet i de nya avtalen i möjligaste mån tas in i gemenskapslagstiftningen.”

14. För att fastställa varornas normalvärde anges följande i skäl 7 i grundförordningen:

”När normalvärdet fastställs för länder utan marknadsekonomi, bör regler fastställas för val av ett lämpligt tredje land med marknadsekonomi som skall användas för detta ändamål …”

15. I artikel 1.2 i grundförordningen föreskrivs följande:

”En produkt skall anses vara dumpad om exportpriset till gemenskapen är lägre än det jämförbara pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet.”

16. I artikel 2.7 i grundförordningen föreskrivs följande för att fastställa normalvärdet vid antidumpningsförfaranden:

”a) I fråga om import från länder utan marknadsekonomi,[8] skall normalvärdet bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredje land med marknadsekonomi eller priset från ett sådant tredje land till andra länder, inbegripet gemenskapen, eller om detta inte är möjligt, på någon annan skälig grund, …

…

b) I fråga om antidumpningsundersökningar rörande import från … länder som inte är marknadsekonomier men som är medlemmar i WTO den dag då undersökningen inleds skall normalvärdet bestämmas i enlighet med punkterna 1–6,[9] om det på grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare som omfattas av undersökningen och i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i punkt c visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna i samband med produktion och försäljning av den berörda likadana produkten. Om så inte är fallet skall de regler som anges i punkt a tillämpas.

8 — Detta inbegriper Albanien, Armenien, Azerbajdzjan, Vitryssland, Georgien, Nordkorea, Kirgizistan, Republiken Moldavien, Mongoliet, Tadzjikistan, Turkmenistan och Uzbekistan.

9 — Nämnda punkter hänvisar till förhållanden på exportlandets hemmamarknad vid fastställandet av normalvärdet utan att hänföra sig till ett visst tredje land.

c) Ett krav enligt punkt b måste … innehålla tillräcklig bevisning att tillverkarna är verksamma under marknadsmässiga förhållanden …”

2. Den omtvistade förordningen

17. Genom den omtvistade förordningen infördes med stöd av grundförordningen år 2009 en slutgiltig antidumpningstull på import av viss aluminiumfolie med ursprung i Armenien, Brasilien och Kina.

18. Enligt skäl 20 i denna förordning ”omnämns Armenien uttryckligen i fotnoten till artikel 2.7 a i grundförordningen bland de länder som inte är marknadsekonomier. Behandlingen av exporterande tillverkare i länder som inte är marknadsekonomier och som är WTO-medlemmar anges i artikel 2.7 b. …”

19. Enligt artikel 1 i den omtvistade förordningen berördes bland annat det armeniska företaget Rusal Armenal. En ansökan från detta företag om beviljande av status som företag som verkar i en marknadsekonomi avslogs och Turkiet fastställdes som ”lämpligt och rimligt jämförbart land” [10] med marknadsekonomi och dess priser lades till grund för fastställandet av normalvärdet på företagets varor och fastställandet av dumpningsmarginalen för dess export.

20. För import av armeniska varor påfördes enligt artikel 1.2 i den omtvistade förordningen således en slutgiltig antidumpningstull på 13,4 procent.

III – **Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen**

21. Vid tribunalen gjorde företaget Rusal Armenal med sin första grund gällande ett åsidosättande av antidumpningsavtalet.

22. Nämnda företag gjorde gällande att lagstiftaren har överskridit den rättsliga ram som har fastställts genom antidumpningsavtalet, genom att för fastställandet av normalvärdet hänföra sig till förhållanden i andra stater i stället för i Armenien. Grundförordningen är därför inte tillämplig till Rusal Armenals nackdel och den omtvistade förordningen ska i den mån den berör företaget, förklaras ogiltig på grund av ett åsidosättande av antidumpningsavtalet.

23. Tribunalen biföll talan och angav i huvudsak att unionslagstiftaren genom artikel 2 i grundförordningen har avsett fullgöra vissa särskilda förpliktelser som föreskrivs i artikel 2 i antidumpningsavtalet som avsåg fastställande av dumpning. [11] Vad gäller fastställandet av normalvärdet avviker grundförordningen och den omtvistade förordningen emellertid från antidumpningsavtalet som i detta hänseende ”innehåller tydliga, precisa och detaljerade regler om hur normalvärdet för en likartad produkt ska beräknas … Några villkor som gör det möjligt för WTO:s medlemmar att avgöra huruvida reglerna ska tillämpas har inte knutits till dessa regler” [12].

24. Kommissionen har överklagat tribunalens dom, genom vilken den omtvistade förordningen ogiltigförklarades i den mån den berörde Rusal Armenal.

IV – **Parternas yrkanden och huvudsakliga argument**

25. Kommissionen har, med stöd av Europaparlamentet och rådet, yrkat att domstolen ska

10 — Enligt skäl 36 i den omtvistade förordningen.

11 — Punkt 36 i den överklagade domen.

12 — Punkt 50 i den överklagade domen.

— upphäva den överklagade domen,

— tillbakavisa den första grunden för talan,

— återförvisa målet i övrigt till tribunalen,

— låta beslutet om rättegångskostnaderna i första instans och i det överklagade målet anstå.

26. Till stöd för sitt överklagande har kommissionen anfört tre grunder.

27. För det första anser kommissionen att tribunalen har dömt utöver vad som har yrkats av parterna (dispositionsprincipen) (*ultra petita*), eftersom Rusal Armenal visserligen i sin ansökan, men inte i sin replik, har gjort gällande att grundförordningen inte är tillämplig mot bakgrund av antidumpningsavtalet. Således har företaget inte vidhållit denna grund för talan.

28. För det andra ska tribunalen ha gjort en felaktig tolkning av grundförordningen och unionslagstiftarens avsikt i den mening som avses i den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima [13] vid antagandet av denna bestämmelse. Kommissionen menar att tribunalen felaktigt har antagit att unionslagstiftaren genom grundförordningen har haft för avsikt att fullgöra förpliktelser som följer av WTO-rätten. Denna kan följaktligen inte komma i fråga som bedömningsgrund, särskilt med tanke på att det inte är förbjudet enligt antidumpningsavtalet att i frågan om ett land som Armenien, vars ekonomi befinner sig i övergången mellan socialistisk planekonomi och marknadsekonomi fastställa omfattningen av varornas normalvärde genom att hänföra sig till marknadssituationen i ett jämförbart marknadsekonomiskt organiserat land, i detta fall Turkiet.

29. För det tredje har tribunalen genom ogiltigförklaringen av den omtvistade förordningen enligt kommissionen åsidosatt den allmänna principen om jämvikt mellan institutionerna.

30. Rusal Armenal har bestritt dessa grunder och har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och fastställa att kommissionen och rådet ska bära sina respektive rättegångskostnader samt ersätta Rusal Armenals rättegångskostnader.

V – **Rättslig bedömning**

A – *Den första grunden*

31. Såvitt det inom ramen för den första grunden har hävdats att det armeniska företaget genom sin replik har återkallat sin talan om ogiltigförklaring i den mån som den grundas på artikel 277 FEUF, kan kommissionens ståndpunkt inte godtas.

32. Det kan inte krävas att parterna ska upprepa samtliga yrkanden i varje handling i målet. Ett sådant tillvägagångssätt skulle inte vara processekonomiskt. Dessutom framgår det genomgående av det armeniska företagets yttranden att det åberopar artikel 277 FEUF och i detta sammanhang anser att artikel 2.7 i grundförordningen är oförenlig med WTO-rätten. [14]

33. Överklagandet kan således inte bifallas på den första grunden.

13 — Dom Nakajima/rådet (C-69/89, EU:C:1991:186).

14 — Se, exempelvis, punkt 31 i repliken i första instans.

B – *Den andra grunden*

34. Kommissionen har genom sin andra grund i huvudsak gjort gällande att tribunalen rättsstridigt har utgått från att unionslagstiftaren genom artikel 2.7 i grundförordningen har haft för avsikt att genomföra antidumpningsavtalet. Detta påstående står och faller med frågan huruvida tribunalen har tillämpat den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima [15] på ett korrekt sätt.

1. WTO-rätten som bedömningsgrund för frågan huruvida unionsrättsakter är rättsenliga

35. I princip gäller att unionen enligt artikel 3.5 FEU ska bidra till strikt efterlevnad och utveckling av internationell rätt. När en rättsakt antas är unionen alltså skyldig att beakta den internationella rätten i dess helhet. [16] Enligt artikel 216.2 FEUF är de internationella avtal som unionen ingår bindande för unionens institutioner och har företräde framför unionens rättsakter. [17]

36. Bestämmelserna i ett internationellt avtal som unionen har ingått kan endast åberopas som grund för en talan om ogiltigförklaring av en sekundärrättslig unionsrättsakt eller en invändning att en sådan rättsakt är rättsstridig under förutsättning att det aktuella avtalets beskaffenhet och systematik inte utgör hinder därför och bestämmelserna till sitt innehåll framstår som ovillkorliga och tillräckligt precisa. [18]

37. För rättsakter från WTO gäller på grund av deras speciella natur särskilda villkor. Nyligen har domstolen återigen betonat att det endast ankommer på domstolen att pröva huruvida en unionsrättsakt är lagenlig i förhållande till bestämmelser i WTO-avtalen om unionen med rättsakten avsett att fullgöra en särskild förpliktelse som den har åtagit sig inom ramen för avtal som ingåtts inom WTO (den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima) eller om unionsrättsakten uttryckligen hänvisar till precisa bestämmelser i WTO-avtalen (den rättspraxis som bygger på domen i målet Fediol [19]). [20]

38. En prövning av huruvida unionens sekundärrätt är lagenlig i förhållande till WTO-rättsakter om en motsvarande fullgörelseavsikt från unionslagstiftaren kan fastställas är särskilt möjlig vad gäller antidumpningssystemet. Detta system är ”mycket strikt vad gäller dess utformning och tillämpning” [21] och kan således på grund av denna karaktär tjäna som bedömningsgrund för unionsrättsakters lagenlighet.

39. Domstolen har ännu inte gjort några uttömmande uttalanden om hur den fullgörelseavsikt från unionslagstiftaren som är avgörande enligt den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima ska ha visat sig och enligt vilka kriterier den ska fastställas. I domarna i målen Nakajima/rådet [22] och Petrotub och Republica [23] har domstolen emellertid hänvisat till skälen i en rättsakt och med hjälp av

15 — Dom Nakajima/rådet (C-69/89, EU:C:1991:186).

16 — Dom Air Transport Association of America m.fl. (C-366/10, EU:C:2011:864, punkt 101).

17 — Dom Intertanko m.fl. (C-308/06, EU:C:2008:312, punkt 42), Air Transport Association of America m.fl. (C-366/10, EU:C:2011:864, punkt 50) och rådet m.fl./Vereniging Milieudefensie och Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, punkt 52).

18 — Dom FIAMM m.fl./rådet och kommissionen (C-120/06 P och C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkterna 110 och 120), Air Transport Association of America m.fl. (C-366/10, EU:C:2011:864, punkterna 53–55) och rådet m.fl./Vereniging Milieudefensie och Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, punkt 54).

19 — Dom Fediol/kommissionen (70/87, EU:C:1989:254).

20 — Enligt domen från stora kammaren av den 13 januari 2015, rådet m.fl./Vereniging Milieudefensie och Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, punkt 56) med hänvisning till dom Fediol/kommissionen (EU:C:1989:254, punkterna 19–23), Nakajima/rådet (EU:C:1991:186, punkterna 29–32), Tyskland/rådet (C-280/93, EU:C:1994:367, punkt 111) och Italien/rådet (C-352/96, EU:C:1998:531, punkt 19).

21 — Dom rådet m.fl./Vereniging Milieudefensie och Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, punkt 59).

22 — Dom Nakajima/rådet (EU:C:1991:186, punkt 30).

23 — Dom Petrotub och Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 55).

dessa fastställt huruvida unionslagstiftaren med en viss sekundärrättslig bestämmelse hade för avsikt att fullgöra ”de särskilda förpliktelserna”[24] i en viss med denna sammanhängande bestämmelse i antidumpningskoden[25] respektive i antidumpningsavtalet.[26] Om de sekundärrättsliga bestämmelserna däremot har ”helt olika syften”,[27] jämfört med antidumpningsbestämmelserna i GATT kommer sistnämnda bestämmelser inte i fråga som bedömningsgrund.[28]

40. Av detta kan två slutsatser dras.

41. Det är i domstolens praxis inte fråga om en abstrakt och ovillkorlig prövning av en sekundärrättslig rättsakt i förhållande till bestämmelserna i WTO-avtalen. Omfattningen av domstolens prövning är tvärtom strikt beroende av unionslagstiftarens fullgörelseavsikt vid antagandet av sekundärrätten. Om en sådan avsikt saknas eller den inte kan styrkas tillfredsställande kan WTO-rätten inte användas som bedömningsgrund vid prövningen av sekundärrätten.

42. Lagstiftaren kan vidare inte anses ha haft en sådan fullgörelseavsikt om det endast allmänt kan utläsas av skälen i en unionsrättsakt att den aktuella rättsakten ska antas med beaktande av unionens internationella förpliktelser.[29] Det är tvärtom tillräckligt, men även nödvändigt för tillämpningen av den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima att det av sammanhanget i den aktuella unionsrättsakten klart kan fastställas en särskild fullgörelseavsikt med avseende på en viss och i sak precis WTO-förpliktelse och att det även går att förutse genom vilken bestämmelse från vilken sekundärrättsakt denna förpliktelse konkret ska fullgöras.

43. Mot denna bakgrund ska det nu fastställas, huruvida tribunalen i den överklagade domen med rätta har tillämpat den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima, fastställt att det föreligger en motsvarande fullgörelseavsikt från unionslagstiftaren för den aktuella bestämmelsen i grundförordningen och slutligen tillbakavisat att den var tillämplig till det armeniska företagets nackdel.

2. Unionslagstiftarens fullgörelseavsikt vid antagandet av grundförordningen

44. Vid antagandet av grundförordningen hade unionslagstiftaren för avsikt att i materiellt hänseende rätta sig efter kraven i antidumpningsavtalet, vilket har uttryckts i skälen.[30] Det anges i skäl 5 att ”innehållet i … avtalen *i möjligaste mån*[31] [bör] tas in i gemenskapslagstiftningen”.

45. Ur unionslagstiftarens synvinkel betyder detta emellertid inte att varje avvikelse från avtalets regleringsprogram i grundförordningen är förbjuden och att lagstiftaren särskilt hade tagit på sig att tvingande basera fastställandet av en varas normalvärde på de rättsliga instrumenten i antidumpningsavtalet.

24 — Dom Petrotub och Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 56).

25 — Såsom i domen Nakajima/rådet.

26 — Såsom i domen Petrotub och Republica.

27 — Dom Nakajima/rådet (EU:C:1991:186, punkt 40).

28 — Se även generaladvokaten Geelhoeds förslag till avgörande i målet Franz Egenberger (C-313/04, EU:C:2005:733, punkt 76) och generaladvokaten Saggios förslag till avgörande i målet Portugal/rådet (C-149/96, EU:C:1999:92, punkt 17).

29 — Se, för ett liknande resonemang, mitt förslag till avgörande i målet Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./kommissionen m.fl. (C-398/13 P, EU:C:2015:190, punkt 91).

30 — Se redan dom Petrotub och Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkterna 22 och 55) med avseende på den så kallade asymmetriska metoden vid fastställandet av dumpningsmarginalen.

31 — Min kursivering.

46. Skäl 5 får nämligen inte betraktas isolerat och ovillkorligt. Eftersom avtalets innehåll redan enligt ordalydelsen i detta skäl endast ska tas in i grundförordningen ”i möjligaste mån”, framgår tvärtom redan där att unionslagstiftaren vid antagandet av rättsakten har tagit hänsyn till möjligheten att ett fullständigt införlivande av avtalet med unionsrätten skulle kunna strida mot motsatta överväganden från unionen.

47. Således kan det av skäl 5 inte härledas någon uttalad vilja från grundförordningens upphovsmän att innehållet i grundförordningen helt måste överensstämma med antidumpningsavtalet och att varje bestämmelse i grundförordningen som avviker från antidumpningsavtalet således inte längre skulle omfattas av lagstiftarens fullgörelseavsikt.

48. Denna tolkning av betydelsen och omfattningen av skäl 5 är förenlig med den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima. Av domen i målet Nakajima framgår inte att varje materiell avvikelse från antidumpningsavtalet automatiskt skulle medföra att grundförordningen inte ska beaktas. I denna dom var det nämligen fråga om andra lagbestämmelser, nämligen förordning nr 2423/88 och 1979 års antidumpningskod. Inte heller domen i målet Petrotub och Republica,[32] vilken redan rörde grundförordningen och antidumpningsavtalet medger utan vidare någon sådan långtgående slutsats. Visserligen betonas i nämnda dom att grundförordningen ”särskilt syftar till att nya och detaljerade regler i 1994 års antidumpningskod, däribland regler som särskilt avser beräkningen av dumpningsmarginalen, *i möjligaste mån*[33] skall tas in i gemenskapslagstiftningen”, och i den efterföljande punkten dras slutsatsen ”[d]et är således ostridigt att gemenskapen antog grundförordningen för att uppfylla sina internationella skyldigheter enligt 1994 års antidumpningskod”[34]. Emellertid rör denna dom en särskild bestämmelse för att fastställa dumpningsmarginalen genom symmetriska eller asymmetriska metoder,[35] vilken inte är omtvistad i förevarande mål.

49. Dessutom talar skäl 7 i grundförordningen emot antagandet om en obegränsad fullgörelseavsikt från unionslagstiftaren.

50. I detta skäl uppställer unionslagstiftaren lämplighetsskäl för fastställandet av normalvärdet för länder utan marknadsekonomi, vilka inte återfinns i denna form i antidumpningsavtalet. Detta tyder på att unionslagstiftaren med avseende på nämnda länder inte har haft för avsikt att uppfylla några förpliktelser från antidumpningsavtalet och i detta avseende har utnyttjat sin normgivningskompetens på eget initiativ.

51. Det saknar betydelse huruvida antidumpningsavtalet för nämnda länder, såsom rådet har gjort gällande vid den muntliga förhandlingen, i fråga om fastställelsen av normalvärdet faktiskt uppvisar en regleringslucka som unionslagstiftaren med utgångspunkt i WTO-rätten kan fylla ut enligt eget skön.[36] Det är tvärtom avgörande att unionslagstiftaren – såsom även framgår av förarbetena till bestämmelsen, vilka kommissionen har redogjort för i överklagandet[37] – medvetet har valt en särskild egen regleringsmodell och att rättsakten i detta avseende uppenbart inte grundades på lagstiftarens fullgörelseavsikt i den mening som avses i den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima.

52. Frågan huruvida den aktuella bestämmelsen i grundförordningen är lagenlig skulle således i avsaknad av en sådan fullgörelseavsikt inte prövas i förhållande till antidumpningsavtalet. Den överklagade domen innehåller således en felaktig rättslig bedömning.

32 — Dom Petrotub och Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4).

33 — Min kursivering.

34 — Dom Petrotub och Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkterna 55 och 56).

35 — Dom Petrotub och Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 22).

36 — Till skillnad från punkt 50 i den överklagade domen.

37 — Se punkterna 49–96 i överklagandet. Kommissionens uttalanden särskilt vid den muntliga förhandlingen tyder på att unionslagstiftaren hade för avsikt att följa egna politiska bedömningar i denna fråga oberoende av WTO:s bestämmelser.

53. Den andra grunden är således välgrundad och är i sig tillräcklig för att den överklagade domen ska upphävas.

54. För fullständighetens skull ska jag slutligen kortfattat behandla den tredje grunden.

C – *Den tredje grunden*

55. Kommissionen har genom den tredje grunden i huvudsak gjort gällande ett åsidosättande av principen om jämvikt mellan institutionerna. Det ankommer enbart på unionslagstiftaren att avgöra vilka stater som inom antidumpningsrätten ska betraktas som länder utan marknadsekonomi och hur de ska behandlas.

56. Denna grund har nära samband med den andra grunden,[38] eftersom den i slutändan innebär att tribunalen genom sin dom som grundas på den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima felaktigt har åsidosatt unionslagstiftarens uttalade vilja.

57. Om domstolen följer mitt förslag till avgörande och bifaller överklagandet på den andra grunden krävs det inte någon prövning av de påståenden som framförts inom ramen för den tredje grunden.

58. Om domstolen däremot skulle finna att tribunalen har gjort en riktig bedömning av den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima ska den tredje grunden prövas. I detta avseende är det tillräckligt att påpeka att tillämpningen av den rättspraxis som bygger på domen i målet Nakajima, om den medför en fastställelse av att en sekundärrättsakt är rättsstridig, just beaktar unionslagstiftarens uttalade vilja. Det kan således inte med framgång hävdas att unionsdomstolarna genom denna praxis gör anspråk på befogenheter som de inte har.

D – *Sammanfattning*

59. Eftersom överklagandet är välgrundat såvitt avser den andra grunden, ska överklagandet bifallas i sin helhet och den överklagade domen upphävas.

60. Om domstolen upphäver tribunalens dom kan den själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande (det första alternativet i artikel 61 första stycket andra meningen i domstolens stadga).

61. I förevarande fall är målet delvis färdigt för avgörande. Såsom jag har påpekat ovan har tribunalen såvitt avser Rusal Armenals första grund felaktigt utgått från att det förelåg ett åsidosättande av antidumpningsavtalet. Överklagandet kan inte bifallas såvitt avser denna grund.

62. Målet är emellertid inte färdigt för avgörande såvitt avser de övriga grunder som inte har prövats av tribunalen. Målet ska således återförvisas till tribunalen i detta avseende (det andra alternativet i artikel 61 första stycket andra meningen i domstolens stadga).

VI – **Rättegångskostnader**

63. Om överklagandet bifalls och domstolen – såsom jag har föreslagit i förevarande mål – återförvisar målet till tribunalen ska frågan om rättegångskostnader anstå (artikel 184.2 i rättegångsreglerna *e contrario*).

38 — Beslut kommissionen/Rusal Armenal (C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, punkt 35).

VII – **Förslag till avgörande**

64. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen beslutar enligt följande:

1) Den dom som meddelats av Europeiska unionens tribunal den 5 november 2013, Rusal Armenal/rådet (T-512/09, EU:T:2013:571), upphävs.

2) Den första grunden i den talan om ogiltighetsförklaring som Rusal Armenal ZAO har väckt tillbakavisas.

3) Målet återförvisas till tribunalen för prövning av de övriga grunderna.

4) Frågan om rättegångskostnader i båda instanserna anstår.